

DISPUTATIO PHILOSOPHICA

Exhibens

THEOREMATA

Quædam

MISCELLANEA.

Quam

Auspice & Duce S.S. Triade,

In Regia Academia CHRISTINèa

SUB PRÆSIDIO

Viri Reverendi & Precellentissimi,

D. M. GEORGII ALANI.

Phys. & Botan. Professoris celeberrimi, Præceptoris

& Promotoris quovis observantiae & honoris
cultu statèm devenerandi.

Placida Philosophantium censuræ liberalis exerci-
tij ergo libens lubensq; submittit

AXELIUS ANDREÆ K. BOTH:

S. R. M. tis Stipend.

Addiem 7 Novemb. in Auditorio Majore horis consuetis.

Scaliger Exerc. 308.

Sicuti lapidum collisione ignis: Ita ex disceptationibus elicetur veritas. Quia
egomet mecum sëpe, diu multum nisi pugnem: infeliciter cädet mihi. A
Magistro igitur plus excitamur. At adversarius sua vel pertinacia, vel sa-
pientis mihi duplex magister erit.

A B O E,

Excudebat Petrus Wald / Acad. Typogr. 1646.

ΑΙΓΑΙΟΝ οι ΙΩΑΝΝΑΙ
λαργά την Α. Σ.
τετραποδίου πολιτείας Αιγαίων οι Ιωανναί
την Α. Σ.

THEOREMA I.

Philosophiam S. Theologizæ contrariari falsum est.

Fuere quondam & sunt etiam nūn Philosophiæ os-
res & rosores quam plurimi. Mater ea audit hæ-
resium; Philosophi, Patriarchæ hæreticorum:
Mimi in exprimenda veritate: Superbi & rixosi:
mali pietatis doctores & quid non? tota ad inferos
relegatur, nec solum non utilis sed & pernitsiosa plane
censemur, nulla fermè alia de causa, quam quod in non-
nullis videatur S. Scripturæ impugnare decreta. Scom-
mata v. hujusmodi facile profligabit, qui considerave-
rit Philosophiam, ut & alia cumulate divinitus nobis
concessa, donum Dei esse inter cætera præstantissi-
num. Insigne naturæ ornamentum & perfe-
ctionem hominis eximiam, non ex vitorum & igno-
rantiae lacunis derivatam; sed ipsissima imagine divina
eiusq; reliquijs depromptam. Unica duntaxat est
veritas, non duplex, non multiplex. Dei vox est, si-
ue per Naturam sive Scripturam ad nos fiat. Deum
proinde sibi contrarium statuere ejusq; decreta contra-
dictoria nonne impium foret? Quid? quod Theolo-
gizæ maxime inserviat operamq; præstet & usum exi-
mium; Ingenium Theologi in percipiendo S. do-

gmate reddet expeditum; in confirmando accuratum; in defendendo & refutando acutum. Quis quæso mihi explicabit terminos Philosophicos in controversijs Theologicis penè infinitos? Quis ab injurijs hereticorum scripturam vindicabit, textumq; Biblium & quoad modum tractandi; & quoad res ipsas dextrè & scitè declarabit, nisi Philosophiæ præceptis probe imbutus? Hinc & ignorantia Philosophiæ pernitosos nonnunquam in Ecclesiam introduxit errores & Schismata, quod ex Flacio, Kechermanno, Vorstio, eorumq; asseclis ad oculum patet. Philosophiam itaq; non magis Theologicis principijs contrariari quam Medicinæ, Jurisprudentiæ, facile videt, quicunq; a. præconceptis opinionibus liber est. Philosophiam a, intelligo sobriam & veram, in abstracto spectatam & ratione sua essentia; Non fucatam & sophisticam, nec in concreto consideratam: contrarietatem idem non apparentem; Sed quæ ad leges bona oppositionis legitime quadret.

II.

Habitus mentis organici non possunt citra jacturam a Philosophiæ & politioris literaturæ perceptione sejungi.

Sicut alij sunt habitus qui sermonem dirigunt, alijs qui intellectum informat; ita sua utilitate, imo necessitate defraudari non possunt, nec debent. Studiorum fines respice Eloquentiam & Scientiam, dabis hoc ultrò. Illam præcipue juvant disciplinae sermocinales; hanc rationalis. Nec n. ullus unquam

extit, arbitror, disertus, qui vel loquendi vel dicendi facultate non fuerit perpolitus: Nec solide hac tempestate doctus, quem ex agro Logico non quicquam decerpseris putes. Cum enim res sermone exprimenda & mente percipienda, infinitae fere sunt; intellectus vero finitus; ne in cōcipiendo & eloquendo aberret, directione & rectificatione opus habet, quam praestant habitus isti instrumentales: Logica, Grammatica, &c.

III.

Lingvarum nulla nobis naturalis & congenita, sed usu & affectu paratur.

Confirmat id rerum meridies Experientia. Sic infans qui in n. editulio Fenningiae editus est, si deportetur in Sveciam, loquetur Sverice non Fennonice; si in Galliam, Gallice; si in Italiam, Italice. &c. Hinc Philosoph⁹ de Interp: cap. 2. § 4. Voces, inquit, significant ex instituto non naturā. Quicquid obvertat Plato. Deinde si linguae, quæ voces & nota conceputum, sint naturalia signa, apud omnes eadem erunt & idem significarent, naturalia quippe immutabilia; at Consequens manifesto falso, E. & Antecedens. Psammitichi ergo Regis Ægypti cura & proba supervanea fuit, qua pueros duos inter pecudes educari curavit, ut antiquitatem lingvarum & hominum exploraret.

Ge-

IV.

Genuina tropi sedes nec in vocibus habetur
conjunctis, nec tota prædicatione; Sed in
dictionibus singulis.

Calvinianorum malignitas hanc progenuit con-
troversiam, qui impugnaturi TO RETON verborum
Cænæ, tropum posuere in tota prædicatione & dicti-
onibus conjunctis, verum nulla negotio convellitur
thesis ista, partim ipsa tropi definitione, qui mutatio
est vocis (non vocum, non prædicationis & rerum)
nativæ in alienam; partim distinctione tropi a figu-
ra, hac in pluribus est dictionibus; is unicæ; partim
etiam ab Etymologia, notat n. tropus versionem &
mutationem, at ipsa prædicatio & extrenorum combi-
natio verti non potest, cum non pendeat ab arbitrio no-
stro, sed potius ab immutabilitate ipsius Essentia. Quod
si improprietas aliqua ratione dispositionis prædi-
cationi insit, eam Calvinistico sensu explicare pretium
non est: verum illa saltē prædicationes infert in-
usitatæ.

V.

Copula m partem esse axiomatis talem quæ tro-
pum sustinere possit recte negatur.

Calvinianorum quondam non pauci affirmant;
Nostrates & Theolog. & Philoph. cum recte sen-
tientibus negant. Copula namq. non est pars mate-
ria-

rialis propositionis, qua sola tropum sustinere posse est. Omnis siquidem materia enunciationis de jumentur ex duobus argumentis sive locis Dialecticis, in quæ deinceps resolvitur propositio; Sed copula non est argumentum, contra quam sensu Piscator, sufficienter refutatus a Buschero Exercit: I. sect. 9. Pars formalis quodammodo dici potest vinculum, si non revera sit. Nam per id proxime fit unio partium enunciationis & in formalitate ejus implicatur. Nequit esse pars formalis (inquiunt non pauci) cum aggregatio & collectio subjecti & praedicati in ejus vicem subeat; Sed dubito, annon quemadmodum vocabula & notiones partium materialium revocantur ad partes materialies; ita etiam vox & nota combinationem istam denotans & exprimens (quæ certe alia non est quam copula) eodem jure pars formalis censeripossit. judicium esto penes alios.

VI.

Sicut Deo ob summam perfectionem non convenit syllogismus; ita brutis eundem erubere absurdissimum foret.

Res expedita est. Deus noster gloriösus sapiensissimus est, imo ipsa sapientia & omniscientia, cui omnia presentia. Syllogisans v. non ita, unum quippe ignotum ex alio per quendam discursum dederit, quod mediae perfectionis esse constat. Hinc subtilis Scaliger: Exerc. 365. sect. 8. Deus, ait, non disceptat, non ratiocinatur, non proponit, non colligit, non

cum

cum alio confert, non ab ullo accipit. Bruta
quod attinet, certum ea ut habitu, ita & discursu de-
stitui. nec enim ijs inest vis illa animæ, quæ se mouet ab
effectionibus ad causas investigandas & viceversa. O-
perationes v. quas edunt nobiliores & quibus decepti
Valla, Vallesius Plutarchus &c alij, non a ratione;
sed alijs quibusdam principijs inferioris conditionis,
formis nimirum particularibus, procedunt.

VII.

Ens in generalissimo suo conceptu principia
habet & affectiones.

De Ente universalissimè spectato agit Philo-
sophia prima, quod quamvis ab increato & creato præ-
scindat; suis nihilomin' stipatur principijs & affectioni-
bus, alias Metaphysica non esset Scientia, nec
suum objectum scientificè cognosceret & per de-
monstrationem. Per principia v. hic non intelligun-
tur Causæ propriè sic dictæ, ex quibus alias usitate fit
demonstratio; nec affectiones ex prædicamentis ac-
cidentium desumptæ: Sed vel principia complexa,
alias dignitates dictæ, & axiomata demonstrationi
ad absurdum deducenti inservientia: vel etiam ra-
tiones qualescunq;, quibus ceu causis affectionem
de subjecto demonstramus a priori. Affectiones v.
tales, sive rectius attributa, scientifica cognitio in gene-
re requirit, quæ licet realiter a subjecto, de quo demon-
stran-

erantur, non distinguebantur, sed illud sub inadæquatis
repræsentet conceptibus; verè tamen per attributo-
rum modum de Ente prædicantur, eis superaddunt, nō
positivum aliquid, sed vel negationem, vel respec-
ctum, vel peculiarem aliquem statum.

VIII.

Forma specifica non educitur e potentia mate-
riæ, sed a Generante una cum semine pro-
pagatur.

*Eductionem formarum tuerentur Connimbricensis, Complut: Ruvio, Zanardus, alijsq; , sed non sine læsione veritatis. Absurda enim est ea opinio, probatissimisq; regulis aduersa, missis interim alijs ra-
tionum momentis grata brevitatis ergo. Per poten-
tiam materiæ si intelligant particularem, quæ acci-
dens, absurdum est, substantiam, qualis forma, vel prin-
cipaliter produci ab accidente, quod non nisi in virtute
agit substantiæ; vel accidentis fieri conversione. Si-
n universalem, quæ eadem cum materia, itidem absur-
dum, effectum nobilissimum, vidz. formam, a toto ge-
nere deteriore causa progenerari. Regula est, Gene-
rans genito communicat essentiam... Hac stan-
te, nutabit eductio. Communicatio quippe essentiæ non
est sine communicatione formæ, hæc pars principalis
Est potissima, qua sola posita, essentia ponitur; subla-
ta tollitur. Principium est. Impossibile est idem*

simul esse & non esse. Contradicit eductio, genera-
ratio n. est introductio formæ, quæ post mortem gene-
rantis fieri potest. Idem ergo in quantum generat
est, quatenus vero peremptum est & vita spoliatur,
non est. Sic plantæ, postquam semina protulerunt, generabunt, quævis
emortuæ, putrefactæ, excisæ, vel alio quoconq; casu sublatæ. In ovo formabi-
tur pullus, gallus & gallina per promptis, mortua ergo generationi incumbere.
Atq; sic erunt & non erunt. Par ratio in hominis est generatione.
Axioma Physicum est: Principia non fiunt ex se in-
vicem. Evertit hoc ipsum eductio formarum ex
materia. Quocirca ut axioma hoc & alia, quorum ve-
ritas inconcussa, salvetur, segmentum educationis explo-
sum esto. Hinc traductio formarum redditur partim
ex dictis probabilior; partim & tali ratiocinatione con-
firmatur. Quicquid sibi simile generat secun-
dum speciem, id formam quoq; specificam in ge-
neratione communicat. At omne generans ge-
nerat sibi simile secundum speciem. E. Specificam
etiam formam in generatione largitur. Major
sua radiat luce, etiam Minor, Conclusio proinde ve-
rissima. Si v. quid desideretur pro confirmatione præmissarum, ipsi dis-
putationis confitui reservatur.

IX.

Motus & quies conjunctim spectata, male re-
feruntur ad quodvis corpus naturale.

Dimittere namq; sensum, in ijs quæ sensibus
manifesta sunt, & querere rationes, infirmitas
quædam intellectus est, teste Arist. & Phys. c. 3. tex. 22.

Quies quando unquam observata naturalis in sole, luna, adeoq; toto firmamenti exercitu? Sicut ex adverso motus naturalis ipsius terre quando? a quo notatus? Contrarium potius & natura & scriptura dicunt. Inter mobilitatem & motum dum distinguitur, nil nisi effugium mobile ostentatur, & affectio successiva in permanentem perperam mutatur.

X.

Cœlum facere sine materia & forma, est totum
Essentiale facere absq; partibus essentia-
libus.

Mirum proinde, quid Zabarellæ de Nat.cœli cap.
2. & seq. in mentem venerit, denegantis coelo & ma-
teriam & formam informantem. Recte multò Scali-
ger Exerc. 61, s. 1. & lib. 1. de plantis. Corpus sine
materia est somnium sine somno, panis sine fari-
na. Cœlum sane est corpus naturale, non Spiritus;
qui ergo materiam & formam spoliandum? Est quan-
tum, est quale, quæ immediate insequuntur materi-
am & formam. Breviter: falsa hypothesis, authoritasq; nuda,
viro cetera doctissimo imposuere.

XI.

Lumen actus & perfectio esse nequit perspicui,
quatenus perspicui.

De luminis essentia veteres varie senserunt, alijs
substantiam, alijs ignem, alijs effluxum corporis &c.
existimauit, sed falso. Est qualitas quedam intentio-

nalis a radio & luce promanans. est imago & species ipsius lucis, quæ lucido corpori fixo inhaeret, lumen v. ab eodem diffunditur. Sed nec actus est perspicui, ut communis habet opinio. Eset n. sic pro ratione perspicui, non accidens sed substantia, absurdum... Et quid attinet lumen partem constitutere perspicui, cum revera sit perspicuum, siue actu illuminetur, siue non... Quid? quod lumen non requiratur ex ratione medijs, sed objecti visibilis: Ut experientia & exemplis edocemur. Respective illa perspicui consideratio naturam absolute sumpti evertit. Detrahis non detrahenda; apponit non apponenda.

XII.

Elementa invicem transmutari, alterari, generari proprie & corrumpi, figmentum est.

Secus qui sentiunt, experientiam pro transmutatione identidem allegant; ad alterationis natu-ram; ad contrarietatem dilabuntur. At Experien-tia fallax est; revera nulla. Aquam quis vidit un-quam in aerem resolutam? Aerem in aquam conden-satum? ignem conversum in aerem? Et consequen-ter: Subtilia sunt corpora aer & ignis, omnem pro-inde sensum cludunt; aquam fortassis puram & ter-ram videre possis, ast ubi illa? de pura proinde istorum substantia judicium sensum nequit esse ullum... Gutculæ quando ad fenestras adhaerescunt, non aeris est condensatio, sed va-porū. Aqua dum resolvitur in vapores, non in aerem abicit. Sic ignis sa-pe in aere appetit, non tamen illuc ex aere. Alterationi dum insi-stunt nil nisi principium petunt; bac adstruet, absurdum
ad

adstruuntur plurimæ. Infertur in circulo naturæ
propriorum a subjecto separatio: contrariorum
compatibilitas simul in eodem subiecto, & quæ sunt
alia, quæ inde pullulant ubertim inconvenientia. Ex
natura contrariorum argutatio suis item scatet men-
dis. Hoc fundamento posito, facile evincetur, hominem
possè mutari in bestiam, adeoq; in canes, feles, lupos, &c.
converti; venenum in hominem & vice versa. Hæc
enim sibi in vicem quodammodo sunt contraria. Ge-
nerationem quod attinet & corruptionem, ea nec
haberi potest in simplicibus hisce corporibus, mixtorum
ea affe^{tio} e.t. In tanta quanta initio creata sunt mole
perdurant, non generantur, nec alterantur, nec cor-
rumuntur, nec transmutantur, quamlibet ita ali-
quando fieri videatur. Ut Entia, ita entium mutatio-
nes, non præter necessitatem multiplicandæ.

XIII.

Summum bonum est operatio animæ rationa-
lis, secundum virtutem optimam & per-
fectissimam, in vita perfecta, afferente Philo-
sopho. lib. i. Eth. c. 7.

Diversam mortalium ingenia & studia, diversæ e-
ducationes & conversationes, diversas genuere circa
præsens theorema persuasiones. Dari quidem sum-
mum aliquod bonum. & ultimū in genere actionum hu-
manarum, inter eruditos constat, in quo v. illud formalis-

ter consistat non omnes æquè norunt. Sed missis ve-
terum deliramentis, quæ recensuisse, est refutasse: Vir-
tuosam actionem titulum mereri summi boni con-
stanter cum ipso affero Aristotele. Nec enim hic
bonum uestigatur absolute summum seu Theologi-
cum, quale De° Opt. Max. nec pecuinum, alienum &
instabile, qualia voluptas corporis, honor, divitiae &c.
nec otiosum & theoreticum, ut sunt: nudus habitus
virtutis & idea Platonica: sed queritur S. relate &
Philosophicum seu civile, hominis proprium, per-
manentis, actuosum & practicum, quod recte finitur
& censetur a Etio; homo namq; ad desidiam natus non
est, sed ad recte beatè vivendum. Unumquodq; enim
est propter suam operationem. A Etio a. non cuiusvis &
quaeritis, sed hominis sive animæ rationalis, quā talis,
per quam a brutis scernimur: Et quæ profundamente
agnoscat virtutem quamvis in genere, in summo gra-
du spectatam, summag; perfectione, qualis quippe effe-
ctus talis causa. Nobilissimum quid est Summum B. tale
ergo postulat principium. Virtute a. nihil præstantius,
nihil melius. Requiritur insuper vita perfecta,
quam exhibent etatis maturitas & perfectio, tempo-
risq; diuturnitas & actionum continuatio: Efficitur
hinc ad S.B. essentiam non spectare bona externa
Corporis & Fortunæ, divitias sanitatem, robur,
pulchritudinem, honores &c. Sed instrumenta esse
&

& adjumenta ad actiones melius & commodi-
us perficiendas: Ornamenta itidem S. B. splen-
dori & decori apprimè inservientia.

XIV.

Virtus a natura non ineist; sed assuetatione &
frequenti exercitio imprimis acquiritur.

Nullus namq; habitus (exceptis infusis & spe-
ciebus intelligibilibus) ab intrinseca rei habitu atque
pendet essentia E. nec virtus moralis. Deinde qua
natura insunt consuetudine mutari non possunt: as
virtutem interdum dericare & degenerare, palam est.
Si deniq; naturalis esset virtus, omnes virtuosi exis-
tent, omnesq; virtuosi pares; cum tñ. pietas & probi-
tas rara sit in terris, istaq; virtus magis in hoc quam a-
lio eluceat. Diligens proinde assuetudo, crebraq;
virtutum actio, præcipua merito censetur causa virtu-
tis acquirendæ, id ipsa experientia vocisq; etymon de-
mōstrant abundè. Quamvis hic nature & institutio-
ni nihil detractum velim, quæ non nihil præstare pote-
runt; dubium tñ. non est, quin infra frequens exerci-
tium & consuetudinem subsistant. De virtute
loquor in actu completo & formalí, non de qualis-
cumq; virtutis inchoamento, rudimento & incli-
natione, qua ratione considerata, naturalem esse
ambabus largior manibus.

Justitia punitiva in irrogandis poenis Arithmetica servat proportionem, non Geometricam.

Quid proportio Geometrica vel Arithmeticā, ex Mathematicis habetur; hic in Ethicis quid simile occurrit, quod proinde terminis inde de sumptis commodius exponitur. In justitia distributiva, quae circabona & mala, h. e. præmia vel onera distribuenda occupata est, Geometrica proportio locum habet. Cum n. res distribuenda sint communes Reip. partibus seu civibus, secundum proportionem quā concurrunt ad totius constitutionem, legitime institui nequit distributio, nisi quis pro ratione functionis, dignitatis & meriti, consequatur quod sibi debetur. At altera species justitiae particularis, commutativa dicitur, consistit in proportione Arithmetica, nulloq; habito respectu ad personæ dignitatem & eminentiam, & qualitatem primo & per se spectat ipsarum rerum. Ex his manifestum poenarum inflictionem non pertinere ad primam speciem, & sic consequenter nec supplicia irrogari juxta proportionem Geometricam. Cum non sint quid ejusmodi quod distribui possit, sicut pecunia publica, honores, dignitates &c. quæ quia communitatibus sunt, inter cives etiam partiuntur pro persona cuiusq; dignitate in Republ. poene v. non ita. Deinde

de, quod distibuentium est id naturā prius est, quibus
tribuitur partibus, &c. præda ab hostibus capta &c.
quis v. id de pœnis affereret? quasi cumulus quidam re-
servat⁹ sit suppliciorum, ex quo de prompta facinoro-
rum gregi distribuantur, non secus ac aliud commune.
Summa: diversa pœnarum irrogatio non ex collatione
multarum personarum delinquentium inter se depen-
det, quod Geometricæ est proportionis; sed diversa
delicti ratione, cui pœna exacte nullo ad personam, nisi
per accidens, habito respectu, conformatur. Gravius
punitur, qui magis deliquit; mitius, qui minus. Gravi-
tas v. levitas delicti ex animo & intentione asti-
matur agentis & alijs quæ ad actionem Ethicam con-
currunt.

XVI.

Ad nuptias liberorum legitimas parentum con-
sensus non solum de honestate; sed & de
necessitate requiritur.

Et Sacrae literæ id præcipiunt, Exod. 34. 16. Deut.
7. 3. Jer. 29. 6. Syr. 7. 27. Eccl. Et ipsa natura dicti-
tat: honorandi sunt parentes, ergo consensus illorum
in re tam seria requirendus. Exempla itidem de-
monstrant. Abrahami Gen. 24. 3. Isaaci Gen. 29. 29.
Raguelis Tob. 8. 15. Samsonis Jud. 14. 3. Et infinita
alia. Parentum v. nomine veniunt, non naturales
saltē, sed & qui naturalium loco sunt; & quidem ta-

les qui liberis, bene cupiunt; nec ex avaritia & mō-
rositate aliqua, vel alio quovis futili praetextu, legiti-
mam conjunctionem impediunt.

XVII.

Ab imperij majestate non planè arcendæ sunt
fœminæ.

Bodinus scriptor Gallicus totus in eo est, ut Gy-
næocratiam explodat; sed frustra. Certissimum
quippe illud Senecæ Epist. 3. Nulli virtus præclusa,
omnes admittit, nec censum, nec sexum eligit.
Est fœmina capax virtutis heroicae, quidni Imperij?
quod profundamento virtutem agnoscit. Quæ certè
tela non imbellia pro imbelli sexu, ut habet Lipsi
lib. 2. pol. cap. 3. minus principalia sexus obstatula non
difficulter evertunt. Accedunt præterea exempla
tum sacra, tum profana, ex quibus, quid juris in re sit,
sæpius addiscimus. Debora magna cum laude popu-
lum rexit judaicum. Semiramis totam subegit Asiam,
Babylonemq; condidit. Elizabetha Anglica, Mar-
gareta Danica, Regina Austri, Amazones, Phile,
Zenobia, Pulcheria, Isabella, Et aliae sceptro dignæ
exitere. In sanis ergo furentius bône vir (Casi sunt verba
Sphaeræ civit. lib. 1. cap. 3.) qui odio in unam fœminam excitatus
monstrosum regnum fœminarum doces, hoc unum disce, quod in fœminis
imperfectione humoris, non sic in illis defectio virtutis. Moliores sunt viris
forte corpore, at viris virtute non sunt secundæ. Si illis sceptrum natu-
ra dedit, eur regnum negas? Si splendore virtutis te multum superant, cur
debitum & officium non persolvis? *Hæc tñ. observanda in regno*
potius hereditario, quam electivo. Prin-

XVIII.

Princeps non est supra leges, sive non est planè
Solutus legibus.

De jure Divino, naturali & Gentium cōtroverſia
non eſt; ſed de ci vilibus legibus, quæ adhuc in duplo-
ci ſunt differentia, monente Hornejo lib. 4. Eth. cap. 8.
aliæ n. feruntur certæ alicui ſocietati & collegio ſpecia-
liter: aliæ toti comunitati ob rationes, quæ & principem
& ſubditos concernunt. Quantum ad priores non obli-
gatur princeps, cum rationes legis late ad eum extendere
non poſſint: posterioribus uero obligari congruum aequita-
ti eſt, ſi non quoad vim legis Coactivam, quæ poena
imperat; haec enim ipſius authoritate delinquentibus
irrogantur: Saltem quoad Directivam, quā, ſi non
leges a ſe latas ſervat princeps, peccare dicendus eſt.
Juxta illud: Quod tibi non viſ fieri, alteri ne fece-
ris. Et turpe eſt ſi principale membrum non con-
gruat cum toto in ijs quæ communia ſunt, & ad totius
incolumitatem & utilitatem ſpectant. Quamvis
non diſitendum cum Hornejo ex Thoma, dignita-
tem & Majestatem principis hanc obligationem
efficere jure meritò & proportionalem. Tar-
tum hac vice leviter delibassè pro ra-
tione instituti ſufficiat.

Deo, qui lex æterna ſit gloria, laus & honor
in ſempiterna ſecula. Amen.

COROLLARIA.

I.

- I. An relatio prædicamentalis sit Ena reale? Aff.
- II. An totum realiter differat a partibus suis simul sumptis & unitis? Neg.
- III. An visio fiat per emissionem radiorum ex oculo? Neg.
- IV. An sensus circa objectum proprium erret? Neg. D.
- V. An aqua simul cum terra globula constituat? Aff.
- VI. An foedera jungere liceat cum infidelibus? N. D.
- VII. An Legati sancti & inviolabiles? Aff. D.

Ingenio, moribus & literaturâ conspicuo Iuveni.

D. AXELIO ANDREÆ KEMPI
PIO BOTHNiensi, exercitij gratia
in Philosophiâ publicè disputanti, infucato
affequi sic applausi

GRatulor AXELI, musis suavissime KEMPI,
Et tibi sincero gratulor ex animo:
Eximias genij dotes quibus usq; probaris;
Elloquio suavi moribus atq; bonis.
Pugeita! Non dubium tua quin sic omnis ab omni
Cerdate maneat vita probata. Vale.

L. mq; quamvis oxyssime
tonos Sævel MICHAEL O. WEXIONIUS
P. Prof. & Fac. Phil. p.s. Decan.